

Kdo zachrání tonoucího?

Během této doplňkové aktivity k obrazovým kartám Ježíš kráčí po moři (ISBN 978-80-87648-26-1) můžeme dětem představit příběh podle skutečné události, který se stal akvabele Anitě Alvarezové a její trenérce na mistrovství světa v plaveckých sportech v Budapešti:

Představ si velký plavecký stadion. Světla jsou ostrá a bílá, odrážejí se od hladiny vody, která se ještě jemně chvěje po právě dokončeném vystoupení. Hudba doznívá – poslední tón se rozplyne – a na zlomek vteřiny nastane ticho, které vzápětí střídá mohutný potlesk. Silný, rytmický, narůstající. Lidé vstávají ze sedadel, někdo píská, někdo volá „bravo!“. Z ampliónu se ozývá nadšený hlas komentátora, který rychle, skoro bez dechu shrnuje, jak výjimečný výkon to byl. Slova jako „dokonalé“, „precizní“, „úchvatné“ se nesou prostorem.

Na tribunách je radost. Všechno vypadá přesně tak, jak má. Hladina vody je čím dál klidnější. A ten klid trvá o něco déle než obvykle. Ale nikdo z lidí to nevnímá. Nepřestávají tleskat a potěšeně se dívají na místo, kde se před pár chvilkami odehrál podařený akrobatický tanec ve vodě.

Jen někde u okraje bazénu stojí žena, která se nedívá stejně. Má na sobě lehké oblečení – tričko, šortky, tenisky. V jedné ruce držela ručník, který teď bezmyšlenkovitě pouští. Její pohled se nezdržuje u celku, ale hledá detail. Něco jí neseďí.

„Ještě nevyplavala...?“ probleskne jí hlavou. Zná rytmus sestavy. Ví, kdy se má tělo vynořit. Ví, jak to obvykle vypadá. A tohle není ono. – Potlesk dál sílí. Rozhodčí klidně uzavírají svá bodová hodnocení. Komentátorův nadšený hlas se rozléhá plaveckou halou. Plavčíci poblíž uvolněně postávají s úsměvem na rtech. – Na zlomek vteřiny zaváhá. Možná ji napadne: „Nepletu se? Co když jen čeká? Co když...“ Ale ten vnitřní pocit je silnější. Rychle vykročí k okraji. Jednou nohou už skoro běží. V pohybu si vyzuje boty – spíš je jen odkopne stranou. Neřeší, že je oblečená. Nevnímá, že ostatní ještě tleskají a po hlavě se vrhne do vody.

Většina lidí si šplouchnutí vody skoro ani nevšimne. Někteří pořád stojí a tleskají, jiní znejistí – jakoby si teprve teď uvědomovali, že se něco mění.

Pod hladinou je najednou úplně jiný svět. Ticho. Tlak. Zkreslené světlo. Hledá ji. Očima, rukama, instinktem. A pak ji uvidí. Tělo, které se nehýbe. Chytí ji a snaží se ji dostat nahoru. Ale voda najednou není lehká. Tělo je těžké, nepoddajné, klouže. Není to ten ladný pohyb ze sestavy – je to zápas s časem a s tíhou. Zabere to všechnu sílu. Přitáhne ji k sobě, nadlehčí, odrazí se.

Nad hladinou už někdo přestal tleskat. Někdo další se naklání dopředu. Hlas komentátora na okamžik zaváhá. A v tom se trenérka v náručí sakvabelou vynoří. Po chvíli přijde očekávaný nádech a Anitě Alvarezové se vrátí vědomí.

Teprve teď si víc lidí uvědomuje, že se něco stalo.

Často všechno vypadá dobře, ústa se usmívají, věci běží tak, jak mají. A i když to navenek nemusí být na první pohled vidět, přesto je uvnitř trochu ticho. Možná až moc ticho a pod hladinou se může odehrávat něco úplně jiného.

Někdy smích příkrývá rozpaky nebo stud. Někdy úsměv zakrývá nejistotu. Ne vždy, když se kamarád směje, je mu opravdu od srdce do smíchu. Jen opravdu blízký člověk to dokáže rozpoznat. Máš někoho, kdo ti vidí do duše?

Někdy stačí jen jeden člověk, který se dívá pod povrch... který se dovede vcítit a všimnout si. Možná někoho takového známe. Možná jsme pro někoho i my tím, kdo se nebojí skočit do vody.

Kdo zachrání Petra?

Může člověk sám sebe vytáhnout ze dna? Tonoucího zachrání ten, kdo ho nespouští z očí, kdo ho dobře zná a někdy je ochoten riskovat i svůj život.

Ukážeme dětem ilustraci topícího se Petra bez Pána Ježíše (viz příloha níže). **Co vidíte? Jaký z toho máte pocit?** Znovu si přečtete celý příběh pomocí obrazových karet. Můžete si povídat o tom, **jak by příběh dopadl, kdyby Ježíš Petra nezachránil.** Můžete se soustředit na **kontrast** obrazu Ježíše, kterému (stejně jako Petr) nikdy nejsme „ukradení“ a obraz bez něho.

Poté můžete každému rozdat tuto neúplnou ilustraci v podobě omalovánky s úkolem dokreslit zachránce.

Pán Ježíš se natahuje i pro mě. Pro každého člověka, který klesá.

Co mě stahuje ke dnu a co mě pozvedá?

Každému dítěti dáme list papíru rozdělený na polovinu (třeba vlnovkou). Mají za úkol si do spodní části napsat, **kdy se „cítí být pod hladinou“** a nahoru rozepsat **co a kdo je „drží nad hladinou“**. Nemusí jít jen o významné věci. Povzbuzujte je, ať si toho vybaví co nejvíce – od maličkostí až po velké věci (ať klidně pomocí zvolené velikosti písma dají napsaným slovům příslušný důraz).

Mohou také do téhož papíru **nakreslit sami sebe, kde se nacházejí právě teď**. O důvodech můžete společně hovořit. V případě, že během aktivity vyplynou na povrch nějaké těžkosti, můžeme se děti ptát, „Kdo v takové situaci může být tím zachráncem?“ a touto formou hledat z nesnází cestu ven.

Nedokončená věta

Krátká aktivita na závěr: dětem rozdáme materiál tak, aby každý měl čím a na co psát (malé lístečky stačí). Přečteme začátek věty (může být předepsaný na kartičce, kterou vložíme na všem viditelné místo) a vyzveme děti k hlubokému nadechnutí a během doby po kterou vydrží mít zadržený dech si na lístečky papíru dopíše podle svého uvážení zakončení jedné z vět, které vyberete.

- **Záchranu potřebuji, když...**
- **Bůh zachraňuje...**
- **Když jsem v nesnázích...**

Společně pak v kruhu můžete dokončené věty sdílet a případně vyzvat děti, aby si odnesly tu větu, která je nejvíce oslovila i když ji třeba nenapsali.

